

зария за работниците, видимо гордъ отъ напредничавостта на фирмата. Докторътъ кимаше отвреме на време, и не слушаше. Въ съзнанието му се бѣ закрепила една-единствена мисль: той е въ това мѣсто само за тридесетъ-четиридесетъ минути, утре ще бжде пакъ въ своя удобенъ, охолень домъ, а тукъ всичко, денонощно, всѣки день, всѣки часъ ще остане сжщото — машинитѣ, хората, низкото облачно небе, голитѣ дървета отсреща, по чиито клони, като едри черни плодове сж накацали врани. Той усѣти, че жглитѣ на устнитѣ му потрепватъ лошо, погледна часовника си, и каза, че е време да се връщатъ. Въ кжщи на писалищната маса лежеше надписанъ пликъ съ цѣла връзка едри банкноти, и пакетъ съ нѣща за ядене изъ пжтя. Той преброи машинално паритѣ, взе чантичката и се сбогува. Файтонътъ чакаше долу. Младиятъ човѣкъ го придружи до гарата, настани го въ купето, и още веднажъ му благодари. Следъ два часа мѣстниятъ влакъ го остави на възелната станция, отдето щѣше да вземе бързия влакъ за София.

Дъждътъ бѣ престаналъ за малко, но